

Սիպիլ

Կրիան ու բաղերը

(Հին առակ)

Թեթևալիկ կրիա մը կար,
Որ իր ծածկեն ձանձրացած,
Ուզեց երթալ տեսնել աշխարհ,
Անցնիլ լեռներ բարձր ու ցած:
Այս մեծ խորհուրդն հայտնեց երկու բաղերու,
Որոնք զինքը մինչև Փարիզ տանելու
Միրով եղան հանձնառու:
Ըսին. «Ըզբեզ կը տանիք Սեն գետին մերձ
Մինչև Էյֆել երկնաքերձ.
Երթաս տեսնես նոր-նոր ազգեր, նոր բարքեր,
Կյանքի պերճանքն ու փառքեր:
Ու ճոխանա միտքըդ, ըլլաս մեծ հանճար
Ուսանելով ինչ է դրդումն ու բանճար:
Այսպես եղան Պյուֆոն, Լիննե մեծ գիտուն,
Այսպես եղավ քաջն Ոդիսևս դյուցազուն»:
Հավանեցավ իսկույն կրիան,
Եվ թռչուններն ալ՝ արագ
Այդ լուրջ գործին գլուխն անցան,

Դարբնեցին ձող մը բարակ,
Զոր իր բերնին մեջ դրնելով մեղմաբար,
«Աղեկ մը խա՛ծ, ըսին իրեն,
«Զըլլա բերնեդ ձրգես վար»:
Հետո, ձողին երկու ծայրեն
Երկու բադեր բռնեցին,
Եվ օդին մեջ բարձրանալով անդադար,

Փոքրիկ հավերն առանձին
Անցան ծովերն ու անտառ:
Ամեն կողմն ով որ գանոնք կը տեսներ,
Մեծ գարմանքով կը պոռար .
«Կրիաներու դշխոն երկինքն էր ելեր»:
«Այո՛, դշխո եմ, ի՞նչ գիտցաք,
Գոչեց կրիան մեծափառ,
Ամպերուն մեջ անհոգ արձակ
Կը ճամբորդեն օդապար»:
Աղեկ կ'ըլլար, եթե հանդարտ ու անբան,
Անցներ երթար իր ճամբան՝
Զի անխորհուրդ հեք կրիան՝
Երբոր թուլցուց իր ակռան,
Զողը փախավ բերնեն, և ինք ինկավ վար,
Փռշովեցավ գրտորելոց քարն քար:

Արծաթ կ'ըսեն թեև խոսքին,
Լըռությունն է սակայն ոսկին:
Ով որ կ'ըլլա անհամբեր,
Ով որ լեզուն չի կապեր,
Գըլխուն կուգա շատ փորձանք,
Այս առակեն հասկըցանք:

1903